

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/71/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012200011
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012200011.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Príbelskej, PhD., v právnej veci žalobcu STAVOZEMIX, s.r.o., IČO: 43 950 981, so sídlom Myslavská 283, Košice, zast. KOMMERZ, s.r.o. so sídlom Čechinová 16/A, Bratislava, pr.zast. Mgr. Zdenko Nováček, advokát, so sídlom Brančská 7, Bratislava, proti žalovanému Okresný úrad Malacky, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií, so sídlom Záhorácka 2942/60A, Malacky, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zn. 2011/00845-2 zo dňa 17. októbra 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č.k. 2S 4/12-63 zo dňa 29. mája 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S 4/12-63 zo dňa 29. mája 2013 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zn. 2011/00845-2 zo dňa 17. októbra 2011, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie obce Marianka č.j. 06701/2011 zo dňa 30. júna 2011 o uložení pokuty žalobcovi vo výške 27 000 € za správny delikt podľa § 22a písm. a/ bod 1 zák.č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „cestný zákon“), ktorého sa žalobca dopustil tým, že v čase od 11. mája 2011 do 10. júna 2011 užíval miestnu komunikáciu na Štúrovej ulici v obci Marianka bez povolenia cestného správneho orgánu a to tým spôsobom, že na túto miestnu komunikáciu umiestnil stavebné stroje a rozkopával ju.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že na účely realizácie stavby „Marianka - Štúrova ulica a Tálky - splašková komunikácia“ bolo stavebníkovi povolené rozhodnutím zo dňa 26.4.2010 zvláštne užívanie miestnej komunikácie na ul. Štúrova a Budovateľská v obci Marianka, pričom vo výrokovej časti rozhodnutia bolo uvedené, že žiadateľ rozkopávky je povinný vykonať

povrchovú úpravu komunikácie do konca júla 2010. Z tohto vymedzenia práv a povinností žiadateľa rozkopávky je podľa názoru krajského súdu nepochybné, že povolenie na zvláštne užívanie miestnej komunikácie bolo ohraničené časom, keďže sa žiadateľovi (stavebníkovi) uložila povinnosť vykonať povrchovú úpravu komunikácie do konca júla 2010.

Krajský súd považoval za neopodstatnené tvrdenie žalobcu, že rozhodnutie obce Marianka zo dňa 26. 4. 2010 o povolení zvláštneho užívania miestnej komunikácie na ulici Štúrova a Budovateľská v obci Marianka platilo aj v júli 2010 a to až do ukončenia stavby splaškovej kanalizácie. Naopak krajský súd bol v zhode so žalovaným toho názoru, že stavebník bol povinný ukončiť výkopové práce na miestnej komunikácii a vykonať jej povrchovú úpravu najneskôr do konca júla 2010, kedy povolenie na zvláštne užívanie miestnej komunikácie zaniklo. Krajský súd uviedol, že o potrebe podania novej žiadosti o vydanie povolenia na zvláštne užívanie miestnej komunikácie bol stavebník upovedomený najneskôr pri prvom výkone štátneho stavebného dohľadu dňa 11.5.2011, kedy vzali stavebník i žalobca na vedomie, že bez právoplatného povolenia na zvláštne užívanie obec Marianka, ako cestný správny orgán zakazuje žalobcovi rozkopávkové práce na predmetnej komunikácii. Krajský súd ďalej uviedol, že žalobca napriek tomuto stanovisku obce nedbal na vyslovený zákaz a riadil sa pokynmi stavebníka a bez právoplatného povolenia na zvláštne užívanie komunikácie túto užíval na iné účely, než na ktoré bola určená.

Krajský súd súhlasil s názorom žalobcu že, nakoľko povolenie na zvláštne užívanie komunikácie bolo v roku 2010 vydané stavebníkovi stavby splaškovej kanalizácie, mal o toto povolenie aj v roku 2011 požiadať stavebník, nakoľko v jeho záujme bolo potrebné predmetnú miestnu komunikáciu rozkopáť. Stavebník však o povolenie na zvláštne užívanie komunikácie obec Marianka nepožiadala, hoci ho k tomu cestný správny orgán vyzýval. Krajský súd uviedol, že žalobca mal vedomosť o tom, že stavebník žiadosť o vydanie povolenia obci Marianka nepodal a vedel aj to, že obec rozkopávkové práce na miestnej komunikácii zakázala. Napriek tomu sa žalobca rozhodol neriadiť sa pokynmi obce, ale pokynmi stavebníka a v rozkopávkových prácach a v ďalšom užívaní miestnej komunikácie na iný ako obvyklý účel pokračoval, pričom k zodpovednosti za realizáciu rozkopávkových prác na komunikácii sa celkom jasne prihlásil označením dodávateľa stavby pri dopravnom značení zakazujúcim vstup na predmetnú komunikáciu, ako aj prítomnosťou svojich zamestnancov na stavbe. Krajský súd uviedol, že realizáciu rozkopávkových prác na komunikácii v čase výkonu štátneho stavebného dohľadu zo strany obce Mariánka žalobca nepoprel tvrdiac, že koná na základe pokynov stavebníka. Krajský súd konštatoval, že práve tým, že žalobca si bol na základe jasného postoja obce vedomý neexistencie akéhokoľvek povolenia na zvláštne užívanie predmetnej komunikácie a s týmto vedomím komunikáciu rozkopal a umiestnil na nej stavebné mechanizmy, prevzal na seba deliktuálnu zodpovednosť, pretože to bol on, kto realizoval stavbu spojenú s rozkopaním komunikácie a znemožnením jej užívania na obvyklý účel. Krajský súd na záver uviedol, že skutkovú podstatu správneho deliktu podľa § 22a písm. a) bod 1 naplnil žalobca, keď ako právnická osoba oprávnená na podnikanie užíval miestnu komunikáciu uvedeným spôsobom bez povolenia cestného správneho orgánu.

Na námietku žalobcu voči výške pokuty krajský súd konštatoval, že nedošlo k vybočeniu z medzí a hľadísk zákonom povolenej voľnej úvahy. Pokiaľ ide o trvanie nepovoleného užívania miestnej komunikácie, krajský súd bol toho názoru, že štátnym stavebným dohľadom obce na predmetnej stavbe bolo jednoznačne preukázané, že dňom 11.5.2011 bolo zistené užívanie komunikácie bez povolenia, pričom ku dňu 31.5.2011 podľa záznamu zo štátneho stavebného dohľadu rozkopávkové práce na komunikácii pokračovali. Podľa záznamu z 10.6.2011 bola Štúrova ulica v Marianke k uvedenému dňu uvoľnená, komunikácia zostala bez pevnej povrchovej úpravy, čo vyplýva z fotodokumentácie nachádzajúcej sa v administratívnom spise.

Podľa názoru Krajského súdu, správny orgán prvého stupňa zhromaždil dostatočné podklady vo forme záznamov z výkonu štátneho stavebného dohľadu, ku ktorým mal žalobca možnosť sa vyjadriť, avšak tento v celom správnom a nakoniec ani v súdnom konaní nepredložil žiadne dôkazy spochybňujúce závery správnych orgánov o dĺžke trvania porušenia zákona, alebo o jeho dôsledkoch spočívajúcich v dopravnom chaose v obci. Z uvedených dôvodov považoval krajský súd za neopodstatnené námietky žalobcu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia o výške pokuty. Na námietku žalobcu ohľadom odopretia

účasti na výkone štátneho stavebného dohľadu obcou krajský súd uviedol, že v záujme zistenia skutočného stavu veci nebolo nutné vopred oznamovať žalobcovi výkon stavebného dohľadu. Pre náležitú ochranu práv žalobcu považoval krajský súd za dôležité, že ku každému záznamu z dohľadu sa mohol žalobca vyjadriť, uplatniť námietky a navrhovať dôkazy ku všetkým zisteniam zachyteným v každej zo spísaných zápisníc. V tejto súvislosti preto krajský súd konštatoval, že nedošlo v konaní k takej vade, ktorá by mohla mať za následok nezákonnosť vydaných rozhodnutí. Vzhľadom na uvedené krajský súd dospel po preskúmaní veci k záveru, že postup správnych orgánov i vydané rozhodnutia boli z hľadiska žalobných dôvodov v medziach zákona. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a nepriznal účastníkom právo na náhradu trov konania, nakoľko žalobca vo veci úspech nemal a žalovanému právo na náhradu trov v konaní o preskúmanie zákonnosti jeho rozhodnutia v správnom súdnictve nepatrí.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, domáhajúc sa jeho zmeny tak, že odvolací súd zruší napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu a rozhodnutie žalovaného alebo alternatívne odvolací súd zruší napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu a vec vráti súdu na ďalšie konanie, dôvodiac tým, že prvostupňový súd nesprávne právne posúdil vec na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a v konaní sa vyskytli také vady, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Žalobca je toho názoru, že prvostupňový súd nesprávne právne posúdil vec, keďže tento jeho právny názor odporuje § 8 ods. 1 zákona číslo 135/1961 Z.z. (cestný zákon) upravujúceho dobu platnosti povolenia, ktorá nemôže byť vymedzená administratívnym aktom skracujúcim túto zákonnú lehotu. Podľa názoru žalobcu, s poukazom na § 8 cestného zákona, povolenie nemohlo stratiť platnosť do ukončenia realizácie podzemného vedenia splaškovej kanalizácie, najmä keď v sankcionovanom období sa kanalizácia stále realizovala, keďže doba platnosti povolenia bola vymedzená priamo v jeho výrokovej časti ako „realizácia podzemného vedenia splaškovej kanalizácie“, ktorú stavebné povolenie č. OÚŽP-2009/00077/14/KVM z 17.2.2009 umožňovalo realizovať až do 28.2.2012 (nie do júla 2010).

Podľa názoru žalobcu, odporca si zamieňa technickú a technologickú podmienku povolenia s dobou jeho platnosti, čím opomína, že doba platnosti a technická a technologická podmienka sú čo do druhu, určenia aj obsahu dve úplne odlišné skutočnosti. Žalobca má za to, že cestný správny orgán svojím opomenutím nezrušil predmetné povolenie pre nedodržanie danej technickej podmienky a predmetné povolenie naďalej zostalo v platnosti.

Žalobca sa domáha aj porušenia sankčný zásad s poukazom na rozhodnutie Nejvyššího soudu ČR, sp.zn. 26 Cdo/4575/2009E, podľa ktorého výkladom nejde dopĺňovať to, čo právny úkon v skutočnosti neobsahuje. Ďalej žalobca poukazuje na pravidlo takzvaného priaznivejšieho výkladu rozsahu zásady in dubio pro reo. Podľa názoru žalobcu, nakoľko došlo ku užívaniu miestnej komunikácie v čase platnosti povolenia na zvláštne užívanie (pre nedodržanie technickej podmienky ho v zmysle oprávnenia podľa § 8 cestného zákona cestný správny orgán nezrušil), nemohol sa navrhovateľ či stavebník dopustiť žiadneho správneho deliktu.

Žalobca namieta nezákonnosť dôkazov, ktoré boli získané v rozpore s právnymi predpismi, keďže žalobca nebol na tieto obhliadky prizvaný a obhliadky boli vykonané na základe nesprávneho právneho predpisu, a to cestného zákona. Preto podľa názoru žalobcu, ak cestný správny orgán vykonal miestne zisťovanie porušenia cestného zákona ako stavebný dohľad, zaťažil toto konanie vadou nezákonnosti (prekročenie zákonného vecného zmocnenia pre výkon stavebného dohľadu), ide teda o nezákonne získaný dôkaz. Namieta postup prvostupňového správneho súdu, ktorého rozhodnutie vychádzalo z takto získaných dôkazov odporcu.

Žalobca ďalej dôvodil aj odňatím účasti na správnom konaní, keďže správny orgán nenariadil vo veci ústne prejednanie správneho deliktu, čím porušil práva žalobcu v zmysle článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Namieta, že prvostupňový súd sa dostatočne nevysporiadal s otázkou, kto v danej veci porušil svoju povinnosť, čím nedostatočne zistil skutkový stav veci. Je toho názoru, že pasívne legitimovaný je stavebník, nie žalobca, a z uvedeného vyplýva, že subjektom, ktorý

porušil povinnosti, môže byť len stavebník, spoločnosť AVENTINUS DEVELOPMENT s.r.o., ktorý bol podľa názoru žalobcu ako jediný povinný požiadať o nové povolenie a ktorý tak podľa názoru cestného správneho orgánu neurobil. Dodal, že žalobca bol len zhotoviteľom diela stavebníka. Ďalej namietal nesprávne právne posúdenie prvostupňového súdu ohľadom aktívnej legítimácie obce, nakoľko podľa jeho názoru v § 3 ods. 2 cestného zákona nie je nikde uvedené, že výpočet oprávnení obce je demonštratívny, ale je konečný. Namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia vo vzťahu k výške pokuty, v administratívnom spise chýbajú akékoľvek podklady k dôkazu predloženom žalovaným ohľadom nevykonania povrchovej úpravy, nezjazdnosti po ukončení prác, trvania užívania a vzniknutého dopravného chaosu v obci Marianka. Na záver si uplatnil trovy konania, ktoré špecifikoval.

Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 14.10.2013 na odvolanie žalobcu uviedol, že dôvody žalobcu uvedené v odvolaní považuje za účelové a nenáležité, nemajúce oporu vo všeobecne záväzných právnych predpisoch upravujúcich agendu, ktorá je predmetom žaloby. Uviedol, že žalobca sa snaží svojvoľným výkladom § 8 ods. 1 cestného zákona znegovať lehotu, do ktorej bol povinný vykonať povrchovú úpravu komunikácie, t.j. do konca júla 2010, ak dôvody, pre ktoré bolo povolenie udelené, trvajú. Poznamenal, že ak by tieto dôvody netrvali, t.j. povrchová úprava by bola vykonaná skôr, čím by dôvody zanikli, povolenie na zvláštne užívanie by tým stratilo platnosť dňom, kedy k zániku dôvodov došlo. Opačný názor, ktorý prezentuje žalobca, by mohol v konečnom dôsledku viesť k tomu, že určenie akejkoľvek lehoty by bolo právne irelevantné a povrchovú úpravu komunikácie by mohol žalobca vykonávať až dovtedy, pokiaľ by trvali dôvody, pre ktoré bolo povolenie udelené, bez ohľadu na príčiny, ktoré ich spôsobili.

Žalovaný považuje za irelevantné tvrdenie žalobcu, že lehota uplynula až 28. februára 2012. Dodal, že uvedená lehota je lehotou na realizáciu podzemného vedenia splaškovej kanalizácie, t.j. celej stavby. Žalovaný zdôrazňuje, že povrchová úprava príslušnej pozemnej komunikácie bola len časťou výkonu súvisiacich stavebných prác, pričom stavba ako celok si v zmysle stavebného povolenia nevyžadovala rozkopávku dotknutej pozemnej komunikácie počas celej doby výstavby. V tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že povolenie na zvláštne užívanie pozemnej komunikácie vydáva príslušný cestný správny orgán a nie stavebný úrad. K porušeniu sankčných zásad podľa názoru žalovaného nemohlo dôjsť, nakoľko stavebné dohľady neboli vykonané podľa § 38 Správneho poriadku, keďže ich cieľom bolo zistenie či sa nepovolané práce vykonávajú alebo nie. K žalobcom namietanej odňatia účasti na správnom konaní žalovaný uviedol, že žalobca bol riadne upovedomený o začatí konania a v súlade so správnym poriadkom mu bolo umožnené, aby sa vyjadril k začatiu konania, a k podkladu rozhodnutia. Povaha predmetnej veci si preto nevyžadovala nariadenie ústneho pojednávania a to i s prihliadnutím na hospodárnosť a rýchlosť konania.

Vo vzťahu k žalobcom namietanej pasívnej legítimácii, žalovaný uviedol, že názor žalobcu nemá oporu v žiadnom všeobecne záväznom právnom predpise, nakoľko v ustanovení § 22a cestného zákona je výslovne uvedené, že cestný správny orgán a obec v rozsahu svojej pôsobnosti uložia pokutu do 33 190 eur právnickej alebo fyzickej osobe oprávnenej na podnikanie, ak bez povolenia cestného správneho orgánu alebo v rozpore s vydaným povolením užíva diaľnicu, cestu alebo miestnu komunikáciu iným než zvyčajným spôsobom alebo na iné účely než, na ktoré sú určené. Z uvedeného nepochybne vyplýva, že zodpovednosť nesie ten, kto porušil svoju zákonnú povinnosť. Dodal, že v predmetnej právnej veci je touto zodpovednou osobou žalobca a nie stavebník, spoločnosť AVENTINUS DEVELOPMENT s.r.o. Na záver žalovaný uviedol, že pred začatím prác na dotknutej komunikácii mal a bol žalobca povinný si preveriť, či tak môže urobiť a či bolo vydané platné povolenie na zvláštne užívanie pozemných komunikácií príslušným cestným správnym orgánom. Z tohto dôvodu považuje námietku žalobcu za irelevantnú. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhuje, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave 2S 4/12-63 zo dňa 29. mája 2013 v celom rozsahu potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol

zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Predmetom súdneho prieskumu bola zákonnosť postupu a rozhodnutí, ktorými správne orgány uložili žalobcovi pokutu vo výške 27.000 Eur za porušenie povinnosti ustanovených v § 22a písm. a/ bod 1 cestného zákona.

Podľa § 3 ods. 2 cestného zákona, miestnu štátnu správu vo veciach miestnych komunikácií a účelových komunikácií vykonávajú obce ako prenesený výkon štátnej správy. Obce na miestnych komunikáciách a na účelových komunikáciách určujú použitie dopravných značiek, dopravných zariadení a povoľujú vyhradené parkoviská. Obce v rámci preneseného výkonu štátnej správy prejednávajú priestupky podľa § 22c na úseku miestnych komunikácií a účelových komunikácií.

Podľa § 8 ods. 1 cestného zákona na užívanie diaľnic, ciest a miestnych komunikácií iným než zvyčajným spôsobom alebo na iné účely, než na ktoré sú určené (ďalej len „zvláštne užívanie“), je potrebné povolenie cestného správneho orgánu s výnimkou prípadov uvedených v odsekoch 6, 7 a 8 vydané so súhlasom dopravného inšpektorátu. Cestný správny orgán môže v povolení určiť podmienky na zvláštne užívanie a pre ich nesplnenie môže udelené povolenie zrušiť. Zvláštne užívanie sa povoľuje na dobu určitú, ak u užívateľa trvajú dôvody, pre ktoré bolo povolenie udelené. Pri zmene užívateľa, podmienok užívania a podobne je potrebné požiadať o nové povolenie, prípadne o zmenu povolenia. Povolenie nie je potrebné pre vozidlá ozbrojených síl, ozbrojených bezpečnostných zborov a na presun poľnohospodárskych strojov a zariadení pri poľnohospodárskych prácach v rámci obhospodarovaného územia. Povolenie cestného správneho orgánu na účely konania automobilových pretekov je možné vydať len po predložení kladného stanoviska od organizácie, ktorá je členom medzinárodnej federácie automobilového športu (FIA Paríž).

Podľa § 22a ods. a/ bod 1 cestného zákona, správny orgán a obec v rozsahu svojej pôsobnosti uložia pokutu do 33 190 € právnickej osobe alebo fyzickej osobe oprávnenej na podnikanie podľa osobitných predpisov, ak bez povolenia cestného správneho orgánu alebo v rozpore s vydaným povolením užíva diaľnicu, cestu alebo miestnu komunikáciu iným spôsobom než zvyčajným alebo na iné účely, než na ktoré sú určené, s výnimkou nadmerných a nadrozmerných preprav (zvláštne užívanie).

Najvyšší súd SR po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom a na zdôraznenie jeho správnosti považuje za potrebné doplniť len nasledovné: je zřejmé, že správny orgán prvého stupňa rozhodnutím č. OÚ/2604-2010/rk z 26. apríla 2010 povolil stavebníkovi „zvláštne užívanie“ miestnej komunikácie na ul. Štúrova a Budovateľská v obci Marianka, s tým, že vykonávateľ označí rozkopávku, ktorej trvanie sa predpokladá na viac ako 20 dní. V bode 5 explicitne stanovuje, že žiadateľ rozkopávky je povinný

vykonať povrchovú úpravu komunikácie do konca júla 2010. Skutočnosť, že žalobca túto podmienku nedodržiaval a pokračoval v stavebných prácach bez právoplatného povolenia na zvláštne užívanie komunikácie, vyplýva zo zisteného skutkového stavu. Keďže uvedený nedostatok neodstránil ani potom, ako boli stavebník a žalobca pri výkone štátneho stavebného dohľadu upovedomení o potrebe podania ďalšej žiadosti o vydanie povolenia na zvláštne užívanie miestnej komunikácie, postupovali správne orgány aj podľa názoru Najvyššieho súdu SR v súlade s cestným zákonom, keď žalobcu za jeho konanie sankcionovali, keďže sa žalobca neriadil pokynmi obce ale akceptoval neopodstatnený pokým stavebníka na ďalšom nedovolenom užívaní komunikácie pokračoval. Je jednoznačné, že práve on je subjektom ktorý porušil svoju zákonnú povinnosť a svojím konaním, spočívajúcim v ďalšom užívaní na iný ako obvyklý účel naplnil skutkovú podstatu správneho deliktu kladeného mu za vinu.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe.

Preto, ak krajský súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj Najvyšší súd SR, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní, a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č.k. 2S 4/12-63 zo dňa 29. mája 2013 podľa § 250ja ods. 3 druhá veta v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil z jeho vecne a právne správnych dôvodov.

O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 246c ods. 1 OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.